

ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

Αφορμή για το παρόν μου σημείωμα μου έδωσε μια λανθασμένη, κατά τη γνώμη μου, κριτική σε βάρος της δημοσιογραφίας που έγινε πρόσφατα σε κάποια συνάντηση που είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω.

Εξ όσων θυμούμαι εκείνο το βράδυ ελέχθη πως οι δημοσιογράφοι επιδιώκουν μόνο το περιζήτητο, ότι ξέρουν να εξογκώνουν τα πράγματα για να εντυπωσιάσουν και ότι οι πιο πολλοί είναι πωλητές του πνεύματος και όχι υπηρέτες του όπως θα έπρεπε να ήταν. Αυτά και άλλα πολλά είχαν λεχθεί εκείνο το βράδυ για τους φτωχούς δημοσιογράφους με τα οποία είχα το θάρρος να διαφωνήσω.

Βέβαια, ίσως να υπάρχουν ωρισμένες εξαιρέσεις που κάποτε ένας ή δυο δημοσιογράφοι τα καταφέρνουν να τα κάμουν θάλασσα, αλλά γι' αυτό δεν φταίει η μεγάλη οικογένεια της δημοσιογραφίας, αλλά ένας ή δυο άνθρωποι γεμάτοι από αδυναμίες που ίσως κατά λάθος να βρέθηκαν σε αυτή την μεγάλη και σοβαρή αποστολή που λέγεται δημοσιογραφία. Ας μη ξεχνάμε πως όταν μιλάμε για ένα τόσο σοβαρό και δύσκολο επάγγελμα όπως είναι εκείνο του δημοσιογράφου δεν πρέπει να μιλάμε για εξαιρέσεις αλλά για κανόνες. Και οι κανόνες λέγουν και διακηρύττουν πως από χρόνια τώρα η δημοσιογραφία μας εκτελεί ένα πολύ δύσκολο έργο. Γιατί ο δημοσιογράφος, όχι μόνο στην Κύπρο μας αλλά και σε όλο τον κόσμο, ενώ προτιμά να ευρίσκεται μακριά από την εξουσία, είναι αναγκασμένος, είτε το θέλει, είτε όχι, να ευρίσκεται πάντα κοντά της για να τη βοηθά και να την καθοδηγά στο σωστό δρόμο.

Και είναι ακριβώς από εδώ που αρχίζουν οι μεγάλες ευθύνες του δημοσιογράφου. Γι' αυτό βλέπουμε τον ευσυνειδητό δημοσιογράφο να μαθαίνει από την αρχή της σταδιοδρομίας του πως να γράφει αυτά που αισθάνεται με αυτοπεποίθηση και διαύγεια ώστε να μπορεί αυτός που τον διαβάξει να θγάζει σωστά συμπεράσματα.

Βεβαια αυτό δίδει και στον ίδιο τον δημοσιογράφο κάποια ικανοποίηση που τόσο τη χρειάζεται για να συνεχίσει το βαρύ έργο που επωμίζεται.

Κανένας δεν μπορεί να αρνηθεί ότι ο δημοσιογράφος έχει να αντιμετωπίσει πολλά προβλήματα, λόγω της επαφής του με το λαό ξέρει καλύτερα από μας πως κανένας λαός δεν κοιμάται. Γι' αυτό στα γραφόμενα του είναι αναγκασμένος να σπέρνει ευωδίες ειλικρίνειας και ευθυκρισίας έτσι που να μπορεί να διεκδικεί τιμή και υπόληψη, όχι μόνο για τον εαυτό του, αλλά για ολόκληρη την οικογένεια της δημοσιογραφίας.

Μας λένε οι ειδικοί πως ο πετυχημένος δημοσιογράφος είναι εκείνος που ξέρει να υπερασπίζει τα δίκαια του λαού και εκείνος που δεν πείθεται να γράψει εναντίον της θέλησής του.

Μας λένε ακόμη πως ο καλός δημοσιογράφος ξέρει να μη κλείει τα αυτιά του για να ικανοποιήσει τα μάτια του και ξέρει ακόμη πως να υμνεί τα κάλλη της ανθρωπίνης αρετής. Και φαίνεται πως δεν αρκούν όλα αυτά. Γιατί ο δημοσιογράφος για να μη κινδυνεύει να καταστραφεί από τις επιτυχίες του, πρέπει να ξέρει να φυλακίζει την υπομονή του, να μη πανικοβάλλεται, να ευρίσκεται πάντοτε σε συναγερμό, να συγκεντρώνεται, να γράφει και να ξεγράφει και άλλα πολλά.

Αν δε θελήσεις να πάεις λίγο πιο ψηλά από τον απλό δημοσιογράφο για να γνωρίσεις το βοηθό αρχισυντάκτη ή τον ίδιο τον αρχισυντάκτη, τότε καταλαμβάνεις καλύτερα το μέγεθος και τα προβλήματα που βασανίζουν τη δημοσιογραφία. Εδώ σε αυτό το επίπεδο θα βρεις ανθρώπους που πιστεύουν πως τίποτε δεν είναι τόσο καλό και ωραίο που δεν μπορεί να γίνει ακόμη καλύτερο. Ανθρώπους που δεν είναι ικανοποιημένοι από το μήκος και πλάτος που έγραφαν πριν 5 ή 10 χρόνια οι εφημερίδες. Ανθρώπους που ξέρουν να ικανοποιούν όλους τους αναγνώστες και τους δύσκο-